

Питър Мей - „Черната къща“

Беше късно и тегнеше задух, какъвто настъпва само по времето на фестивала. Фин откри, че му е трудно да се съсредоточи. Мракът на малкия му кабинет го притискаше в креслото като две големи черни меки ръце. Кръгът от настолната лампа върху бюрото го привличаше като насекомо, дразнеше очите му почти до заслепяване, пречеше му да държи на фокус текста на записките си. Компютърът жужеше монотонно в тишината, а екранът потрепваше в периферното му зрение. Трябваше да е в леглото вече от часове, но държеше на всяка цена да довърши курсовата си работа. Задочното следване бе единствената му възможност за бягство, а той проявяваше глупава липса на усърдие. Дочу нечие движение зад себе си и рязко се извърна към вратата в очакване да види Мона, но ядната забележка така и замръзна на устните му, отстъпвайки място на нямо удивление. Пред него стоеше мъж, толкова огромен, че трябваше да държи главата си наведена настрани, за да не закача тавана. Вярно, стаите не бяха високи, но ръстът на непознатия навярно бе поне два метра и половина. Крачолите на тъмния панталон се събираха на гънки в долния край на безконечните му крака над черни лъснати обувки. Носеше запасана в колана карирана памучна риза, а върху нея – спортно яке с разкопчан цип и свалена качулка, но с вдигната яка. От твърде късите ръкави покрай бедрата му висяха едри като лопати длани. Изглеждаше към шейсетгодишен, със скръбно, прорязано от бръчки лице и тъмни безизразни очи. Сребристосивата му коса бе дълга и сплъстена, покриваща ушите. Не казваше нищо, само стоеше и гледаше Фин, а лампата на бюрото изрязваше дълбоки сенки върху каменните му черти. Какво, за бога, правеше тук? Фин усети как космите на тила му настръхват, а ужасът го обгръща като ръкавица, впримчва го здраво в студената си хватка.

И тогава някъде отдалеч чу собствения си глас, хленчещ детински в тъмнината:

– Стра-анен човек... – Мъжът продължаваше да го гледа. – Там има някакъв стра-анен чове-ек...

– Какво ти е, Фин? – Беше Мона, разтърсваща го притеснено за рамото.

Дори след като отвори очи и зърна лицето ѝ, уплашено и подпухнало от съня, пак се чу да провлачва:

– Стра-анен чове-ек...

– За бога, какво ти става?

Той се извърна от нея и легна по гръб, поемайки дълбоко въздух. Сърцето му препускаше бясно.

– Просто сън. Имах лош сън.

Но споменът за мъжа от кабинета беше още жив като кошмар от детството. Електронният часовник върху нощното шкафче показваше четири и седем минути сутринта. Опита да преглътне, но устата му бе пресъхнала и разбра, че тази нощ повече няма да заспи.

– Изкара ми акъла, Фин.

– Съжалявам.

Той отметна завивките и спусна крака на пода. Затвори очи и потърка клепачи, но мъжът продължаваше да бъде там като жигосан в ретините му.

– Къде отиваш?

– До тоалетната.

Стъпвайки меко по килима, той отвори вратата и излезе в антрето. То бе обляно в лунна светлина, разделяна на геометрични фигури от прозорците, имитация на георгиански стил. Щом стигна вратата на кабинета си, натисна дръжката и я отвори. Вътре бе тъмно като в рог и по гърба му отново полазиха тръпки при мисълта за високия мъж, нахлул в съня му. Удивително колко могъщо бе присъствието, колко силно и ясно се бе

запечатал образът в съзнанието му. Продължи към тоалетната и спря пред нея, както бе правил всяка нощ през последните четири седмици, с очи, приковани към стаята в дъното на коридора. Тя бе отворена и също осветена от луната. Завесите трябваше да са спуснати, но не бяха. Вътре имаше само ужасяваща празнота. С натежало сърце и избила по челото студена пот влезе в банята.

Плискането на урината в тоалетната изпълни помещението с успокояващо усещане, че всичко е наред. Тишината бе онази, с която винаги идваше депресията. Но тази нощ обичайната празнота бе изпълнена. Образът на посетителя от съня му изместваше всички други мисли, както кукувичето избутва другите яйца от гнездото. Фин се зачуди дали не го познава отнякъде, дали не е виждал и преди издълженото лице и сплъстената коса. И изведнъж си спомни описанието, което Мона бе дала на полицията за мъжа в колата. Според нея той бе към шейсетгодишен, със спортно яке и дълга посивяла мазна коса.

Докато пътуваше в автобуса, гледаше как сивите каменни сгради се плъзгат покрай прозореца като потрепващи образи от стар черно-бял филм. Можеше да вземе и колата, но Единбург не бе град, където човек би искал да шофира. Докато стигне Принсес Стрийт, облаците вече се бяха разкъсали и зелените градини, ширнали се в подножието на замъка, грейнаха в слънчева светлина. Тълпа карнавални зяпачи се бе събрала около няколко улични изпълнители, които гълтаха огън и жонглираха с бухалки. На стъпалата на картинната галерия свиреше джазов оркестър. Фин слезе на спирка „Уейвърли“ и прекоси моста към стария град, на юг покрай университета, а после свърна на изток, в сянката на Солсбъри Крагс. Утринните лъчи падаха косо откъм скалите и се плъзгаха по стръмния зелен склон, в подножието на който се намираше сградата на полицейския участък.

В коридора на горния етаж познати лица отправиха към него съчувствени погледи. Някой постави ръка върху рамото му с думите:

– Съжалявам за загубата ти, Фин.

Той само кимна. Старши инспектор Блак едва вдигна лице от книгата си и му махна с ръка към стола на отсрещната страна на бюрото. Лицето му беше бледо, с изпити черти, а пръстите, ровещи из документите – пожълтели от никотин. Когато най-сетне се обърна към Фин, изражението му напомняше това на хищна птица.

– Е, как върви задочното обучение?

– Добре – сви рамене Фин.

– Така и не съм те питал, но защо напусна университета навремето? Следвал си в Глазгоу, нали?

– Бях млад, сър. И глупав.

– А защо постъпи в полицията?

– Така се правеше тогава, като дойдеш от островите без работа и квалификация.

– Имал си връзки, предполагам?

– Познавах един-двама души.

Блак го изглежда замислено.

– Ти си добро ченге, Фин. Но не това е, което искаш, нали?

– Това е, което съм.

– Не, това е, което беше. Допреди месец. Каквото и да говорим, случилото се е трагедия. Но животът продължава и ние заедно с него. Всички разбираме, че се нуждаеш от време за траур. Бог е свидетел, че виждаме достатъчно смърт, за да сме наясно с това.

Фин смръщи вежди.

– Нямате понятие какво е да изгубиш дете.

– Не, нямам. – В тона на Блак липсваше каквото и да било съчувствие. – Но съм губил близки и знам, че просто трябва да го преодолееш. – Той склочи длани пред себе си като в молитва и наду устни. – Да се оставиш на скръбта, е вредно, Фин. Болезнено. Затова трябва да вземеш решение. Какво ще правиш с остатъка от живота си. А дотогава, освен ако нямаш основателна медицинска причина, те искам обратно на работа.

Натискът върху него да се върне в службата нарастваше не от вчера. Разговори с Мона, обаждания от колегите, съвети от приятели. А той му се противеше, защото не беше в състояние да си представи как ще успее да се върне към живота отпреди инцидента.

– Кога?

– Още сега. Днес.

Фин поклати невярващо глава.

– Трябва ми малко време.

– Имаше достатъчно време. Или се връщай, или напускай. – И без да дочака отговор, Блак се пресегна, взе една кафява папка от купчината върху бюрото си и я плъзна към него.

– Не си забравил убийството на Лийт Уок от май, нали?

– Не.

Фин не отвори папката. Нямахше нужда. Твърде добре помнеше голото тяло, увиснало от едно дърво между мократа от дъжда фасада на Петдесетната църква и банката. Един плакат на стената гласеше: „Исус спасява“. Тогава той му се бе сторил като някаква банкова реклама, чийто текст би трябвало да бъде: „Исус спестява при нас“.

– Е, имаме още едно – рече Блак. – Същият почерк.

– Къде?

– Горе, на север. Появи се в компютърната система ХОЛМС. Всъщност именно на нея ѝ дойде блестящата идея да те прикрепи към разследването. – Той примигна с дългите си ресници и фиксира Фин със скептичен взор.

– Още говориш езика, нали?

– Келтски? – възкликна удивено Фин. – Не съм го говорил, откакто напуснах остров Луис.

– Тогава най-добре да си го опресниш. Убитият е от родното ти село.

– Кробост? – Фин беше потресен.

– Година-две по-възрастен от теб. Казва се... – Блак погледна листа пред себе си. – Макричи. Ангъс Макричи. Познаваш ли го?

Фин кимна.